సీరియల్

రక్తం త్రాగే పిశాచం

వసుంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

మధు మాట్లాడకుండా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు అతను ముందు తిన్నగా ఆ ఊళ్ళోని ధర్మాసుపత్రికి వెళ్ళి

బ్లడ్ బ్యాంకు వ్యవహారాలు చూసే కౌంటర్ దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

"నా పేరు మధు!" అన్నాడతను.

"వాట్ కెన్ ఐ డూ ఫర్ యూ—" అన్నాడు కౌంటర్‌లోని వ్యక్తి.

"బ్లడ్ బ్యాంక్ వ్యవహారాలు చూస్తూంటారు గదా మీరు! సాధారణంగా ఔన్సు రక్తానికెంత తీసుకుంటారు?" అడిగాడు మధు.

"కొనేటప్పుడు ఇరవై రూపాయలు. అమ్మేటప్పుడైతే ముప్ఫై రూపాయలు—" అన్నాడా వ్యక్తి.

"నేను యాభై రూపాయలిస్తాను. రోజూ ఇదే రేటున రెండౌన్సుల రక్తం ఇస్తారా?" అనడిగాడు మధు.

ఆ వ్యక్తి తెల్లమొఖంవేసి—"జోక్ చేస్తున్నారా?" అన్నాడు.

"జోక్ చేయడంలేదు. ఔన్సుకు యాభై ఇస్తాను. రోజూ రెండౌన్సులు కావాలి—" అన్నాడు మధు.

"రోజూ ఎందుకు?"

"తాగడానికి!" అన్నాడు మధు చిరాగ్గా.

ఆ వ్యక్తికీ చిరాకేసింది—"ఇక్కడ రక్తం చిల్లరగా అమ్మరు. హాస్పటల్లో పేషంట్‌కి అవసరమైతే వాడతాం. దానికే రేటు కడతాం—" అన్నాడు.

"నేను వేళాకోళ మాడ్డంలేదు. కావాలంటే ఔన్సుకి వందరూపాయలు తీసుకోండి. ఏ మాటా చెబితే ఈ రోజు తొమ్మిది గంటలకు డబ్బు తీసుకుని వస్తాను—" అన్నాడు మధు.

"సరే—అలాగే రండి—" అన్నాడా వ్యక్తి—ఈ తమాషా ఏమిటో చూద్దామని!

మధు అక్కణ్ణించి తిన్నగా ఓ కెమికల్స్ షాపుకి వెళ్ళాడు.

"ఎస్ ప్లీజ్—" అన్నాడు షాపువాడు.

"మీరు శవాలను నిలవవుంచే ప్రెజర్వేటివ్స్ తయారు చేసి మెడికల్ కాలేజికి సరఫరా చేస్తారని విన్నాను. నాకు ఆ ప్రిజర్వేటివ్ కావాలి. ఎప్పుడివ్వగలరు?" అనడిగారు మధు.

"దాందేముంది—ఈ సాయంత్రానికే యివ్వగలం. పనేమిటో మీరు మాకు చెప్పాలి—"

"అవేమీ మీరు నన్నడక్కూడదు. మీ రడిగిందానికి రెట్టింపు ధర యిస్తాను. ఈ రోజు సాయంత్రం ఏడు దాటేక వస్తాను—రెండు వందల లీటర్లు సిద్ధంగా ఉంచండి—" అన్నాడు మధు.

"అలాగే—" అన్నాడు షాపువాడు.

మధు అక్కణ్ణించి తిన్నగా వకుళ ఇంటికి వెళ్ళాడు. అప్పటికి టైము మధ్యాహ్నం పన్నెండయింది.

తలుపులు గడియ వేసి వకుళ గదిలోనికి వెళ్ళి—"వకుళా!" అని పిలిచాడతను.

"ఊఁ! లోపలకు రా—తలుపులు వేయి—" అంది వకుళ.

మధు ఆమె గదిలో ప్రవేశించి తలుపు వేసేశాడు. "ఎక్కడ నువ్వు?"

"ఆకాశంలో సూర్యుడుండగా—నేను వెలుతుర్లో వుండలేను. చీకటి కావాలి నాకు. మధూ—అన్ని పనులూ సక్రమంగా అయ్యాయా?"

"అయ్యాయి. కానీ మనకి డబ్బు కావాలి...." అన్నాడు మధు.

"సాయంత్రం ఆరు దాటనీ—నీకు ఎంత కావాలంటే అంతా తెచ్చిస్తాను—" అంది వకుళ.

"వకుళా!" అన్నాడు మధు.

"ఏం-మధూ!" అంది వకుళ.

"ప్లీజ్! నా రక్తం తాగవూ?" అన్నాడు మధు.

"వద్దు మధూ! నేను రక్తం పీల్చడం మొదలుపెట్టానంటే నా తృష్ణ తీరదు. మొత్తం శరీరంలోని రక్తమంతా పీల్చేస్తాను. నిన్నలా చేయడం నా కిష్టం లేదు. అసలు మనుషుల రక్తం జోలికి వెళ్ళడం నా కిష్టంలేదు. అందుకే రోజూ రెండు ఔన్సుల రక్తం పుచ్చుకుందామనుకుంటున్నాను-" అంది వకుళ.

"అది నీకు సరిపోతుందా?"

"చూడు మధూ! రోజూ ఓ ఔన్సు పుచ్చుకుంటే బ్రాందీ యెంతో మంచిది. శరీరంలోని అన్ని విధులూ సక్రమంగా జరుగుతాయి. అదే బ్రాందీని సీసాలకు సీసాలు గడగడా పుచ్చుకుంటే-మనిషి మనసు వశం తప్పుతుంది. ప్రవర్తన మారిపోతుంది—ఆరోగ్యం చెడిపోతుంది. నా విషయంలో రక్తమూ అంతే! నేను సాధించవలసిన పనులెన్నో వున్నాయి. నేను నిగ్రహంగా ఉండదలిచాను. రోజుకు రెండు ఔన్సులు చాలు" అంది వకుళ.

"నీ కార్యదీక్ష గొప్పది వకుళా—నీ కెలా సాయపడగలనా అనే ఆలోచిస్తున్నాను—" అన్నాడు మధు.

"నాకు సాయపడగల వాడివి నువ్వు మాత్రమే ఉన్నావు—" అంది వకుళ.

"అమ్మ నా కోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటుంది. మరి నేను వెళ్ళిరానా!" అన్నాడు మధు.

"వెళ్ళి సరిగ్గా సాయంత్రం ఆరింటికి రా. అమ్మ పెట్టిన వన్నీ బుద్ధిగా తిను—" అంది వకుళ.

మధు లేచి ఇంటి బయటకు వచ్చాడు. సరిగ్గా అప్పుడతనికి ఎదురింటి పుల్లారావు ఎదురై—"అరే—యింట్లో ఎవరున్నారు?" అనడిగాడు.

"వకుళ-" సమాధానమిచ్చాడు మధు.

"వకుళక్కా! ఎప్పుడొచ్చింది?" అనడిగాడు పుల్లారావు.

"నిన్న రాత్రి-"

పుల్లారావు ఆశ్చర్యంగా-"వకుళక్క వస్తే తాళం ఇమ్మనమని శారదపిన్ని చెవి ఇచ్చివెళ్ళింది. మాకు తెలియకుండా ఎలా వచ్చింది? ఒకవేళ అప్పుడు నేను పడుకుంటే అమ్మ ఇచ్చిందేమో?" అన్నాడు.

"అవన్నీ నాకెందుకు?" అని విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు మధు.

పుల్లారావు ఇంట్లోకి వెళ్ళి—"అమ్మా! వకుళక్క నిన్న రాత్రి వచ్చిందటగా—నాకు చెప్పలేదేం?" అన్నాడు.

"వకుళొచ్చిందని ఎవరు చెప్పారు నీకు?" అనడిగింది కామేశ్వరమ్మ.

"మధు చెప్పాడు.అతను వాళ్ళింట్లోంచే వస్తున్నాడు. చూసి పలకరించాను—" అన్నాడు పుల్లారావు.

"అరే—మరి మనదగ్గర తాళంచెవైనా తీసుకోకుండా తలుపెలా తీసిందీ?" అనడిగింది కామేశ్వరమ్మ.

"నేను కనుక్కొని వస్తానే—" అంటూ పుల్లారావు ఎదురింటికి బయల్దేరాడు.

తలుపులు దగ్గరగానే వున్నాయి. తోశాడు. తెరుచు

తున్నాయి.

"ఎవ రది?" లోపల్నుంచి వకుళ కంఠస్వరం విని పించింది.

"నేను పుల్లారావుని!" అన్నాడు పుల్లారావు.

"ముందు వీధి తలుపులు వేసేయ్—" అంది వకుళ.

పుల్లారావు తలుపులు వేసేసేడు.

"ఇప్పుడు నువ్వు నా గదిలోది రా—" అంది వకుళ.

అన్నివైపులా తలుపులు వేసి వుండడంవల్ల నేమో గది చీకటిగా వుంది—"ఏమీ కనపడడం లేదక్కా!" అన్నాడు పుల్లారావు.

"కనపడకపోతే పోనీలే—నా మాటలు వినబడు తున్నాయిగా—" అంది వకుళ.

పుల్లారావు నెమ్మదిగా అడుగులు వేసుకుంటూ గది తలుపులు తీశాడు.

"అబ్బ—ఇక్కడా చికటే—ఇంత చీకట్లో ఎలా ఉన్నావక్కా?" అనడిగాడు పుల్లారావు.

"డాక్టర్లు చీకట్లో ఉండమన్నారు లే—అది సరే నువ్విప్పుడిక్కడికి ఎందుకొచ్చావు?" అనడిగింది వకుళ.

"శారద పిన్ని తాళం మా యింట్లో యిచ్చి వెళ్ళింది. తాళం లేకుండా నువ్వింట్లోకి ఎలా వచ్చావో తెలుసు కుందామని వచ్చాను!" అన్నాడు పుల్లారావు.

వకుళ అదోలా నవ్వింది—అట్టే శబ్దం కాకుండా! "నీ కిక్కడా ఎప్పుడైనా తాళంచెవి పోతే నా దగ్గరకు రా—తాళం తీసిపెడతాను—" అంది.

"అదేంటక్కా అలా నవ్వుతావు—నాకు భయం వేస్తోంది—" అన్నాడు పుల్లారావు.

"నీకు భయమేస్తే వెళ్ళిపో—నా కిలా నవ్వడమే

వచ్చు—" అని మళ్ళీ నవ్వింది వకుళ.

పుల్లారావు చటుక్కున అక్కణ్ణించి లేచి పరుగు లంకించుకుని ఒక్క ఉదుటన తన యిల్లు చేరాడు.

"ఏమయిందిరా?" అంది కామేశ్వరమ్మ.

"వకుళ నన్ను భయపెడుతోంది. భయమేసి వచ్చే శాను—" అన్నాడు పుల్లారావు.

"ఛీ—పిరికి వెధవకానా—" అంటూనే ఆమె కొడుకుని ఆప్యాయంగా దగ్గరగా తీసుకుని—"ఆ పిల్లను వెళ్ళి కాస్త మందలించి వస్తాను—నువ్వింట్లో వుండు—" అంది.

"అమ్మా—వద్దే—నువ్వెళ్ళొద్దే—" అన్నాడు పుల్లారావు.

ఏమనుకుందో కామేశ్వరమ్మ అప్పటికి ఊరుకుంది.

16

సరిగ్గా సాయంత్రం ఆరయ్యేసరికి వీధి తలుపులు తీసుకుని బయటకు వచ్చింది వకుళ.

ఆ సమయంలో కామేశ్వరమ్మ ఎదురింటి వీధి అరుగుల మీద కూర్చుని ఉంది. వకుళ బయటకు రావడం చూస్తూనే—"ఏమమ్మా—యెలా ఉన్నావ్? ఎప్పుడొచ్చావ్?" అనడిగింది.

"ఒక్క రూపాయుంటే ఇస్తావా—పిన్నీ—కాస్సేపయ్యాక ఇస్తాను—" అంది వకుళ.

తన ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పకుండా రూపాయడిగిన వకుళ కామేశ్వరమ్మను ఆశ్చర్యంతో ముంచింది. వకుళ తనను డబ్బడగడం ఇదే ప్రథమమావిడకు.

"దానికేముందమ్మా—ఇస్తాను—" అంటూ లోపలకు వెళ్ళింది కామేశ్వరమ్మ.

వకుళ ఆవిడ ఇంటి దగ్గరో నిలబడింది. ఈ లోగా మధు అలా వచ్చాడు—"మధూ! రిక్షా ఒకటి పిలు—సేట్ రతన్‌లాల్ ఇంటికి—రూపాయికంటే ఎక్కువివ్వనని చెప్పు—"

అలాగేనని వెళ్ళిపోయాడు మధు.

ఈలోగా కామేశ్వరమ్మ ఒక రూపాయనోటు తీసుకుని వకుళ వచ్చింది. వకుళ ఆత్రుతగా ఆ నోటు లాక్కుంది. అప్పుడు వకుళ చేయి కామేశ్వరమ్మకు తగిలింది. మంచుముక్కంటి ఆ చల్లని స్పర్శకు ఉలిక్కిపడింది కామేశ్వరమ్మ—"అదేమిటమ్మా నీ చేయి అంత చల్లగా ఉంది—"

"ఇప్పుడే అయిస్ తిన్నాను—" అని వకుళ ఆవిడకు కాస్త దూరంగా వెళ్ళింది.

ఇంతలో మధు రిక్షాలో వచ్చాడు. ఇద్దరూ రిక్షా ఎక్కారు.

"చాలా చోద్యంగా వుందే దీని వ్యవహారం?" అనుకుంటూ బుగ్గలు నొక్కుకుంది కామేశ్వరమ్మ.

రిక్షా సేట్ రతన్‌లాల్ ఇంటిముందాగింది.

"మధూ! నువ్వు మాత్రం ఇక్కడే నిలబడివుండు నేను వచ్చేదాకా!" అంది వకుళ మధుతో. రిక్షావాడికి రూపాయిచ్చేసిందామె. రిక్షా వెళ్ళిపోయింది. మధు అక్కడే నిలబడిపోయాడు.

వకుళ నెమ్మదిగా గేటు దగ్గరకు వెళ్ళింది. ముఖం కనబడకుండా ముసుగు లాక్కుని వాచ్‌మాన్ దగ్గరకు వెళ్ళింది.

వాచ్‌మన్ తలెత్తి ఆమె వంక చూశాడు.

"సాబ్‌తో పనివుంది. ఉన్నారా?" అనడిగిందామె.

"వెళ్ళండి—" అన్నాడు వాచ్‌మన్. ఆడువారికా ఇంట ప్రవేశించడానికెన్నడూ ఎలాంటి అభ్యంతరాలూ ఉండవు.

ఆమె లోపలకు వెళ్ళి నాలుగడుగులైనా వెయ్యకుండా కుక్క ఒకటి మొరుగుతూ వచ్చి ఆమె చుట్టూ తిరగసాగింది.

వకుళ—ఛీ ఛీ—అన్నా కదలడంలేదు.

ఈలోగా తోటమాలి రాబోలు వచ్చాడు—"ఛీ—దీనికి బుద్ధిలేదు—" అంటూ కుక్క మెడకు గొలుసు తగిలించి—"మీరు లోపలకు వెళ్ళండమ్మా!" అన్నాడు.

రతన్‌లాల్‌ని కలుసుకుందుకు ఆడవాళ్ళు రావడం సర్వసాధారణం. వాళ్ళకే ఆటంకం కలిగించినా ఆయన సహించలేడు. అందుకే తోటమాలి కుక్కను లాక్కుని పోయాడు. అయితే అది వెనక్కు తిరిగి తిరిగి ఆగకుండా మొరుగుతూనే ఉన్నది.

"ఒక ఆడదాన్ని చూసి అది ఎందుకలా మొరుగుతుంది?" అని ఆశ్చర్యపడ్డాడు తోటమాలి.

ఇంతవరకూ ఏ ఆడదీ రతన్‌లాల్ని మోసం చేయడం జరగలేదు.

వకుళ బంగళాలో అడుగుపెట్టింది.

రతన్‌లాల్ తన కోసం కట్టించుకున్న ప్రత్యేకమైన బంగళా అది. అందులోనే అతడి డబ్బంతా ఉంటుంది. అక్కడే అతడి విలాస జీవితమూ గడుస్తుంది.

వకుళ చకచకా నడుచుకుంటూ ఓ గది తలుపు తోసింది.

అక్కడే ఉన్నాడు రతన్‌లాల్—తలుపు తోసుకొని ఓ యువతి ప్రత్యక్షంగానే—"ఎవరు పంపారు నిన్ను?"

అనడిగాడు.

వకుళ తలుపు వదిలేసి—"ఇది సౌండ్ ప్రూఫ్ గది కదూ?" అంది. తలుపు క్లిక్‌మని చప్పుడైంది.

రతన్‌లాల్ కిసుక్కుమని నవ్వాడు.

వకుళ గుమ్మం దగ్గరే ఆగిపోయింది—"ఇది సౌండ్ ప్రూఫ్ గదే కదూ—" అందామె మళ్ళీ.

"నీకేం భయంలేదు. ఇక్కడికి ఎవ్వరూ రారు—" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

వకుళ గదిని పరిశీలిస్తోంది. గదిలో అందమైన డబల్ కాట్ ఉంది. ఓ పక్క ఇనప్పెట్టి ఉంది. నేలంతా ఖరీదైన కార్పెట్ పరిచివుంది. గోడలకు దేవుళ్ళ పటాలు తగిలించి ఉన్నాయి.

"ఎవరూ రాకూడదు. చూడకూడదు!" అంది వకుళ.

"అవునవును-" అంటూ రతన్‌లాల్ దేవుడి పటాలను వెనక్కు తిప్పి—"ఇది పాపపు పని అని నాకు తెలుసు. అందుకే దేవుడి పటాలను అలా తిప్పుతాను—"

వకుళ నవ్వింది. శబ్దం దాటి బయటకు వెడుతుందేమో నన్నట్లు నెమ్మదిగా భయంకరంగా నవ్వింది.

రతన్‌లాల్ ఉలిక్కిపడి-"అదేం నవ్వు?" అన్నాడు.

"అన్నట్లు ఇది సౌండ్ ప్రూఫ్ గది కదూ!" అంటూ బిగ్గరగా నవ్వింది వకుళ.

ఒక ఆడది అంత గట్టిగా, భయంకరగా నవ్వగలదని రతన్‌లాల్ ఊహించలేదు. ఆతడి గుండె లవిసిపోయాయి- "అదేం నవ్వు—నువ్వు మనిషివా — పిశాచానివా?" అన్నాడు.

వకుళ నవ్వు ఆపేసి రతన్‌లాల్ కళ్ళలోకి చూసింది.

"అలాగే చూడు....ఆహా నీ కళ్ళు—ఎంత అంద

మైనవి....ఎంత అంద మైనవి....ఎంత....అంద..." అంటూ తడబడ్డాడు రతన్‌లాల్. చూస్తున్న కొద్దీ ఆ కళ్ళలో క్రూరత్వం పెరుగుతున్నట్లనిపించిందతడికి— "ఏమిటలా చూస్తున్నావే ?" అన్నాడాఖరికి.

"ఇనప్పెట్టె తెరు...." అంది వకుళ.

"ఎందుకు?"

"నాకు డబ్బు కావాలి...."

"ఎలాగూ ఇస్తానుగా—కాస్సేపయ్యాక—"

"నాకు ఇప్పుడే కావాలి. అవతల నా మనిషి డబ్బు కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు...." అంది వకుళ.

"ముందు డబ్బు....చస్తే ఇవ్వను—" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

"ముందు డబ్బు....ఇవ్వకపోతే చస్తావ్-...." అంది వకుళ.

రతన్‌లాల్ ఆమెవైపు చూడబోయి—ఆ చూపులకు భయపడి తలవంచుకుని—"నువ్వు నాకొద్దు—అవతలకు పో—" అన్నాడు.

"కానీ నాకు నువ్వు కావాలి—" అంటూ వకుళ రతన్‌లాల్‌ని సమీపించి గట్టిగా కౌగలించుకుంది.

చల్లటి ఆమె స్పర్శ!

కెవ్వుమన్నాడు రతన్‌లాల్!

"ఇది సౌండ్‌ప్రూఫ్ గది కదూ—" నవ్విందామె.

నెమ్మదిగా భయంకరంగా ఉందా నవ్వు.

"నన్ను వదులు...." అన్నాడు రతన్‌లాల్. ఆమె పట్టు వదిలించుకోవడం చాలా కష్టంగా ఉన్నదతడికి.

వకుళ మరింత బలంగా అతణ్ని కౌగలించుకుంది.

"నన్ను చంపేస్తున్నావు .... చంపేస్తున్నావు ....

వదులు....నువ్వు కోరిన డబ్బిస్తాను....”

రతన్‌లాల్‌ని మరింత బలంగా కౌగలించుకుందామె. అతడికి ఊపిరి సలపలేదు. దానికి తోడు భరించ శక్యం గాని ఆమె శరీరపు చల్లదనం.

వకుళ తన పట్టు సడలించింది. రతన్‌లాల్ ఉన్న వాడున్నట్లు కుప్పలా కూలిపోయాడు.

వకుళ అతడి పక్కనే కూర్చుంది. నీరసంగా కళ్ళు విప్పి చూశాడు రతన్‌లాల్ — ఇప్పుడామె చూపులు చూస్తూంటే మేకవైపు చూస్తున్న తోడేలు గుర్తొస్తుంది.

“ఎవర్నువ్వు?” అన్నాడు రతన్‌లాల్.

వకుళ అతడి చేతిని అందుకుంది. అరచేతిని ఆప్యాయంగా ముద్దు పెట్టుకుంది. తరువాత నాలిక జాపి— అతడి చేతిని నాకడం మొదలు పెట్టింది. ఆ స్పర్శ మృదువుగా కాక — అమరాతి స్పర్శలా ఉన్నది రతన్‌లాల్‌కి. అయితే అతడికిప్పుడు కాలు, చేయి స్వాధీనంలో లేవు. నిస్సహాయుడై జరుగుతున్నది చూస్తున్నాడు.

వకుళ అలా భుజాలవరకూ నాలికతో నాకింది. అక్కడ ఓ సారి ఆగింది. తర్వాత....

కెవ్వుమని అరిచాడు రతన్‌లాల్.

కానీ రెండు మూడు నిముషాలామె పళ్ళు పదునైన కత్తుల్లా తన భుజంలోకి దిగబడి వుంటే అతడు మౌనంగానే వున్నాడు. ఆమె చేతిని వదిలి—చీర కొంగుతో మూతిని తుడుచుకున్నది. తర్వాత తన అరచేతిలో— భుజానికైన గాయంమీద కాసేపు మర్దనా చేసింది.

రతన్‌లాల్ ఆమెవంక అభిమానపూర్వకంగా చూసి “నీ పేరేమిటో తెలుసుకోవచ్చా?” అన్నాడు.

"వకుళ!" అందామె.

"వకుళా—నాదో చిన్న కోరిక—" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

"చెప్పు—" అంది వకుళ.

"ప్లీజ్—నా రక్తం తాగవూ?" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

వకుళ తన మామూలు నవ్వు నవ్వి—"అలాగే రతన్‌లాల్! కానీ ఇప్పుడు కాదు. ఇప్పుడింకా రక్తం తాగితే నువ్వు చచ్చిపోతావు—" అంది.

"నువ్వు రక్తం తాగితే నేను చచ్చిపోయినా నాకు బాధ లేదు—" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

"అయితే నువ్వు నన్ను సేవించవా? కొంతకాలం నాకు సేవలు చేయాలని లేదా నీకు?" అనడిగింది వకుళ తీవ్రంగా.

"నువ్వెలాగంటే అలాగే—ఆజ్ఞాపించు—" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

"నా అనుచరుడు, నీ మిత్రుడు అయిన మధు బయట నిలబడి ఉన్నాడు. ఈ రోజునుంచీ మీ రిద్దరూ మంచి స్నేహితులు. మధు యెప్పుడు యెంత డబ్బడిగినా నువ్వివ్వాలి—" అంది వకుళ.

"అలాగే—ముందు నా మిత్రుణ్ని పిలు—" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

"అయితే ఈ గదిలోకి మనుషుల్ని పిలిచే మార్గం లేదా?" అంది వకుళ.

"లేకేం? మంచానికి అవతలిపక్క కాలింగ్ బెల్ ఉంది. కానీ నా కిప్పుడు నీరసంగా ఉంది—లేచి అక్కడిదాకా వెళ్లలేను—" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

వకుళ అతణ్ని మంచానికవతలపక్క పడుకోబెట్టింది. తను అవతలివైపుకి వెళ్ళి పడుకుని కాలింగ్ బెల్ మ్రోగించింది. క్షణాలమీద ఓ మనిషి గదిలోకి వచ్చాడు.

వకుళ అతడికి మధు గురించి చెప్పి గదిలోకి పంపమని చెప్పింది. అతడు వెళ్ళిపోయాడు.

కాసేపటికి మధు లోపలకు వచ్చాడు. అతణ్ని చూడగానే రతన్‌లాల్ ఉత్సాహం వచ్చింది. మంచంమీద నించి లేచివెళ్ళి అతణ్ని కౌగలించుకున్నాడు.

"మధూ! సేఠ్ ఇచ్చిన డబ్బు తీసుకుని మన కావలసిన వస్తువులన్నీ ఇల్లు చేర్చు—" అంది వకుళ.

రతన్‌లాల్ ఇనప్పెట్టె తెరిచి మధుకు డబ్బిచ్చాడు. మధు వెళ్ళిపోయాడు. రతన్‌లాల్ యినప్పెట్టె మూసేశాడు.

"ఇప్పుడు నే నేం చేయాలి?" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

"అర్జంటుగా డాక్టర్‌కి కబురు చేసుకుని వైద్యం చేయించుకో—నీ ప్రాణాలు నీకు ముఖ్యం కాకపోయినా నాకు ముఖ్యం—" అంది వకుళ.

"నాకు బాగానే ఉన్నది. నాకే వైద్యమూ అవసరంలేదు—" అన్నాడు రతన్‌లాల్.

"అయితే సరేలే—సరైన వైద్యుణ్ని నేను పంపిస్తాను—" అంది వకుళ. ఆమె లేచి నిలబడింది.

"వెళ్ళిపోతావా, వకుళా!" అన్నాడు రతన్‌లాల్ ఆత్రుతగా.

"వెళ్ళినా మళ్ళీ వస్తాగా—" అంది వకుళ.

వకుళ గదిలోంచివెళ్ళిపోతూంటే రతన్‌లాల్ జాలిగా చూస్తూండిపోయాడు.

రతన్‌లాల్ ఇంటినుంచి వకుళ తిన్నగా ఇంటికి వెళ్ళ లేదు. తన దారిని బజారువైపు మళ్ళించింది.

ముందామె ఒక బట్టలషాపులోకి వెళ్ళింది.

"లేటెస్టు డిజైన్సు చూపించు—" అందామె సేల్సు బాయ్‌తో.

"క్రీమ్ షిఫాన్ చూడండి—" అంటూ సేల్స్‌బాయ్ ఆమె ముందో పాతిక చీరలు పడేశాడు.

"గుడ్ బాగుంది. ఒక్కటీ రంగు నచ్చలేదు—" అందామె.

"ఇందులో అన్ని రంగులూ ఉన్నాయి. లేనిదల్లా బ్లడ్ రెడ్ ఒక్కటే—" అన్నాడు సేల్సుబాయ్.

"ఏమన్నావ్?" అనడిగిందామె.

"బ్లడ్ రెడ్—అంటే రక్తవర్ణం—" అన్నాడు సేల్సు బాయ్.

"నా దగ్గర రక్తం పేరెత్తకు. నాకు రక్తం తాగా లనిపిస్తే నీ వంట్లో ఒక్క రక్తపు చుక్క కూడా మిగ లదు—" అంది వకుళ తీవ్రంగా.

ఎందుకో ఆమెకు కోపం వచ్చిందని అనుకున్నాడు సేల్స్‌బాయ్—"నే నన్న మాటల్లో తప్పేముందమ్మా" అన్నాడు కంగారుగా.

"తప్పేం లేదు. ప్రమాదమే ఉంది. ఇంకేమైనా చీరలు చూపించు—" అంది వకుళ.

"కస్టమర్సు చాలామంది జోకులేశారు కానీ ఇలాంటి జోకు యెవ్వరూ వేయలేదు—" అని తనలో తను గొణుక్కుంటూ సేల్స్‌బాయ్ ఆమెకు చీరలు చూపిం చాడు.

రెండు తెల్లటి చీరలు తీసుకుని వాటిమీదకు బ్లౌజ్ పీసెస్ తీసుకుని ఆమె బయటకు నడిచింది. కౌంటర్లోని వ్యక్తి ఆమెను వారించి—"డబ్బివ్వకుండా వెళ్ళిపోతున్నారు మీరు!" అన్నాడు.

"డబ్బు నే నెప్పుడూ ఇవ్వను. సేఠ్ రతన్‌లాల్‌కు ఫోన్ చేయి—" అంది వకుళ నిర్లక్ష్యంగా.

"ఓయ్—ఇది రతన్‌లాల్ సరుకా?" అన్నాడు కౌంటర్లోని వ్యక్తి నిరసనగా.

"ఏమన్నావ్?" అంటూ వకుళ ఒక్కడుగు వెనక్కువేసి కౌంటర్లోని వ్యక్తిని సాచి లెంపకాయ కొట్టింది.

అంతే! ఆ వ్యక్తి కళ్ళు తిరిగి దబ్బున నేలకూలాడు.

వకుళ అక్కడే నిలబడి—"ఎవరనుకుంటున్నావురా నన్ను?" అని గద్దించి ఇంకా ఏమో అంటోంది.

అక్కడంతా చుట్టూ మూగారు. పడిపోయిన వ్యక్తి ఇంకా లేవలేదు.

"ఆడది కాస్త నదురుగా కనపడేసరికి—వెధవలకి నోళ్ళు తిన్నగా వుండవు—" వకుళ ఇంకా గొణుగుతూనే ఉంది.

"ఏమయింది? ఏమయింది?"....—జనం యెక్కువయ్యారు.

వకుళ షాపులోంచి రోడ్డుమీదకు వచ్చేసింది. అక్కడెవ్వరూ ఆమెను పట్టించుకోలేదు. కౌంటర్ వ్యక్తి ఏదో తప్పు మాట అంటే ఆమె అతణ్ని కొట్టిందనే అంతా అనుకున్నారు తప్పితే ఆమె డబ్బివ్వకుండా వెళ్ళిపోతోందని ఎవ్వరూ ఊహించలేదు.

వకుళ అక్కణ్నించి తిన్నగా ఓ టైలరింగ్ షాపుకి వెళ్ళి—"జాకెట్లు కుట్టివ్వాలి—" అంది.

"ఎప్పటికి కావాలి?"

"రేపటికి—"

"ఛార్జి ఎక్కువవుతుంది—"

"ఎంతయినా ఫరవాలేదు—" అంది వకుళ. ఆమె గుడ్డలు టేబిల్ మీద పెట్టింది. "కానీ లేటెస్టు ఫేషన్లో కుట్టాలి—"

"అది జాకెట్టుందా?"

"లేదు—"

"మరెలాగమ్మా?"

వకుళ చిన్నగా నవ్వి—"కొత్త ఫేషన్లో కుట్టమంటే అది జాకెట్టెలాగోస్తుంది?" అంది.

ఆమె నవ్వు విని ఉలిక్కిపడ్డాడు షాపువాడు—"మీ నవ్వు చాలా విచిత్రంగా ఉంది—" అన్నాడు అప్రయత్నంగా. నిజానికా నవ్వు విచిత్రంగా లేదు. భయంకరంగా ఉంది.

"నువ్వు షాపుకి వచ్చినవాళ్ల నవ్వెలాగుందో చెబుతూంటావా?" అంది వకుళ తీవ్రంగా.

షాపువాడు తడబడి—"పావుగంట క్రితమే నా పార్ట్నర్ వెళ్ళిపోయింది. కొలతలివ్వడానికి మీరు రేపు రావాలి—" అన్నాడు.

"ఏం—నీకు కొలతలు తీసుకోవడం రాదా?" అంది వకుళ.

"వచ్చు. కానీ ఆడవాళ్లకు ఆడవాళ్ళే...." అని నసిగాడు షాపువాడు.

"నాకలాంటి అభ్యంతరాలేమీ లేవు. బుద్ధి తిన్నగా ఉంటే—పరాయి అడది—చెల్లెలాంటి దన్న భావ

ముంటే—మగయితే నేమిటి—ఆడైతే నేమిటి—త్వరగా కొలతలు తీసుకో—" అంటూ లోపలకు వెళ్ళింది వకుళ.

"అంతా మీకులా ఉంటే యెంత బాగున్ను?" అంటూ ఆమె ననుసరించాడు పాపువాడు. ఆమె గురించి ఏమనుకున్నాడో యేమో—కొలతలు తీసుకుంటూ వేయ కూడనిచోట చేయి వేశాను. ఛర్రుమని లేచింది వకుళ.

"నేను చేయి చేసుకుంటే నీ పనేమవుతుందో తెలుసా?" అందామె అతడివంక తీవ్రంగా చూస్తూ.

పాపువాడు రవంత భయపడి—"పొరపాటయిందమ్మా—" అన్నాడు.

వకుళ ఆ రూంలోని కిటికీవైపు నడిచింది. మూసివున్న తలుపులు తెరిచింది. దానికి నాలుగు ఊచలున్నాయి. ఆమె ఒక ఊచను పట్టుకు లాగగానే చేతిలోకి ఊడి వచ్చింది. దాన్ని ఆమె దారాన్ని చుట్టినట్లు చుట్టి అక్కడ పడేసి—"పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వేస్తే నిన్ను కూడా ఆ ఊచలాగే చుట్టేయగలను—" అని—కిటికీ తలుపులు వేసివచ్చి మళ్ళీ తన స్థానంలో కూర్చుని—"ఇప్పుడు జాగ్రత్తగా కొలతలు తీసుకో—" అంది.

పాపువాడు క్రింద పడివున్న ఊచ వంకా బల్లమీద కూర్చున్న వకుళవంకా—మార్చి మార్చి చూశాడు. అతడి చేతులు వణికాయి. టేపు జారి క్రింద పడింది. వంగుని టేపు తీసుకుని శ్రద్ధగా ఆమె కొలతలు తీసుకున్నాడు. ఎక్కడా ఆమెను తాకకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు. ఒక విధంగా అది మంచిదే అయింది. అసలే భయపడిపోతున్న అతడు మంచువంటి ఆమె శరీరం తాకితే మూర్ఛపోయి ఉండేవాడే!

వకుళ షాపులోంచి బయటకు రాగానే షాపువాడు కిటికీ తలుపులు తెరిచాడు. అక్కడ ఒక ఊచ ఉండవలసిన స్థానంలో లేదు. కళ్ళు నలుపుకుని మళ్ళీ చూశాడు. తర్వాత నేలమీదకు చూశాడు. చుట్టగా పడి ఉంది ఊచ.

షాపువాడు ఊచను గట్టిగా లాగాడు. అది ఇసుమంత కూడా కదల్లేదు. క్రింద చతికిలబడి ఊచను తీశాడు. చుట్టగా ఉన్నదాన్ని విడదీయాలని ప్రయత్నించాడు. అది ఉన్నదున్నట్లుగానే ఉంది తప్పితే కదలడంలేదు. ఆ ఊచ చాలా బలమైనది. ఇంత బలమైన ఊచను ఒక ఆడది—అందులోనూ ఎంతో సుకుమారంగా ఉన్న పదునారేళ్ల పిల్ల—ఎలా వంచగలిగింది? అప్పుడే....అతడికి ఆమె నవ్వు గుర్తుకొచ్చింది. గుర్తుకు రాగానే ఆ నవ్వు చెవిలో వినిపించినట్లే అనిపించింది.

కెవ్వుమన్నాడు షాపువాడు.

అప్పటికి వకుళ ఆ కేక వినిపించనంత దూరంలో ఉంది.

ఆమె యింకే షాపులకూ వెళ్లలేదు. ఆ నాటికి ఆ మాత్రపు షాపింగుతో తృప్తిపడింది. అందుకని తిరుగు ప్రయాణమైంది.

వకుళ రిక్షా యెక్కలేదు. తాపీగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోతోంది.

వకుళ యింటికి కొంత దూరంలో ఓ సందు మళ్లాలి. అది యిరుకు సందు. కానీ నడకకు దగ్గర దారి.

వకుళ ఇరుకు సందులోకి మళ్ళింది. అక్కడ కాస్త చీకటిగా ఉంది.

వకుళ చకచకా నడుస్తోంది. ఆ సమయంలో ఆ సందు

లోనికే ఓ సైకిలు మళ్ళింది. సైకిల్ కొంతదూరం వెళ్ళ గానే—ముందు ఎవరో నడుస్తున్నట్లు సైకిల్ మీది వ్యక్తి గ్రహించాడు. గట్టిగా బెల్ కొట్టాడు.

వకుళ తప్పుకోకుండా నడుస్తోంది.

అసలే అది ఇరుకు సందు. ఆ వ్యక్తి సైకిల్ స్లో చేసి బెల్ కొట్టసాగాడు.

వకుళ చెవిటిదానిలా ముందుకు నడుస్తోంది.

తన ముందు నడుస్తున్నది ఒక ఆడపిల్ల అని సైకిల్ రౌతు గ్రహించాడు. మరోసారి బెల్లు మోగించినా ఆమె తప్పుకుని దారి ఇవ్వకపోయేసరికి అతడికి కోపం, పౌరుషం వచ్చాయి. అందులోనూ ముందున్నది ఆడపిల్ల!

అతను సైకిల్ స్పీడు పెంచి ఆమెను గుద్దేశాడు. అంతే!

అతడూహించినట్లుగా ఏమీ జరగలేదు. వకుళకు దోమ తాకినట్లుగా కూడా ఉన్నట్లులేదు. ఎటొచ్చీ ఆమె వేగాన్ని తగ్గించి నెమ్మదిగా నడుస్తోంది.

అతగాడి సైకిల్ ఏదో పెద్ద ట్రక్కుకు ఢీకొన్న ట్లుగా ముందు భాగమంతా తుక్కుతుక్కుయిపోయింది. అతను క్రింద పడిపోయినా స్వల్ప గాయాలతో బయట పడ్డాడు.

అతడు కళ్ళు నలుపుకుని లేచేసరికి వకుళ సందు మళ్ళు తోంది.

"ఎవరామె? మనిషేనా?" అనుకున్నాడతను.

అలా అనుకోగానే అతడి నరనరాల్లో భయం పుట్టు కొచ్చింది.

ఓసారి చుట్టూ చూశాడు. సందులో ఎవ్వరూ లేరు. రోడ్డుమీద అడ్డంగా ఇంకేమీ లేవు.

సందేహంలేదు—తన సైకిల్ ఆమెకే గుద్దుకుంది.

అయితే ఇది సంభవమా? తన మాటలు ఎవరైనా నమ్ముతారా? ఏదో యాక్సిడెంట్ చేసి కాకమ్మ కథలు కల్పిస్తున్నా డనుకుంటారు. ఇంతకీ ఆమె ఎవరో?

ముందుకు వెళ్ళి ఆమెను చూడాలో—వెనక్కి ఆగి తన సైకిల్ సంగతి చూసుకోవాలో తెలియలేదతడికి. ముందుకు వెళ్ళి ఆమెతో మాట్లాడ్డానికి భయం వేసిందో యేమో—అతడు సైకిల్‌ను భుజానికెత్తుకుని వెనక్కి మళ్ళాడు.

వకుళ మాత్రం ముందుకే వెడుతూ నెమ్మదిగా తన ఇల్లు చేరుకుంది. ఆమె వెళ్ళిన చాలా సేపటివరకూ మధు రాలేదు. అతను వస్తూనే చాలా సరంజామాతో వచ్చాడు.

అన్నీ తన గదిలో సర్దించింది వకుళ.

రిక్షావాళ్ళు వెళ్ళిపోయాక—మధు తెచ్చిన నిలువెత్తు గాజు సిలిండర్‌ని గదిలో ఓ మూలగా జరిపింది. అతడు తీసుకువచ్చిన రెండువందల లీటర్ల సాల్యూషన్లోంచి ఆ గాజు సిలిండర్లో పట్టినంత పోసి—దానికి మూత పెట్టింది.

"రక్తం తెచ్చావా మధూ!" అనడిగింది.

మధు ఆమెకు ఓ బాటిల్ అందించాడు. గటగటా తాగేసింది వకుళ.

"నీ దగ్గర డబ్బుందా?" అనడిగింది మధుని.

"బోలెడుంది—"

"ఓ రూపాయిలాగియ్యి—"

మధు యివ్వగానే—దాన్నామె ముద్దుపెట్టుకుని—"పాపం—ఇది కామేశ్వరమ్మగారిది. వెళ్ళేటప్పుడు తిరి

గిచ్చేసేయ్—" అంది. మధు ఆ రూపాయ అందు కొన్నాడు.

"మధూ! రేపు వీలు చూసుకుని మళ్ళీ రా. ఈ రోజు కింక నువ్వు వెళ్లవచ్చు. స్నానం చేయాలని నా శరీరం కోరుతోంది—" అంది వకుళ.

"అయితే వెడుతున్నాను. మళ్ళీ రేపు కలుస్తాను—" అన్నాడు మధు.

"అన్నట్లు చెప్పడం మరిచాను. ఉదయం మీ ఇంటికి వచ్చిన డాక్టర్ని రతన్‌లాల్ ఇంటికి పంపించు. ఆయనైతే అలవాటుమీద వెంటనే రోగనిదానం చేస్తాడు—" అంది వకుళ.

మధు వెళ్ళిపోగానే వకుళ తన బట్టలన్నీ విప్పి పక్కన పెట్టి చేతులు గాలిలోకి సాచింది. అపుడామె చిత్రంగా గాలిలోకి ఎగిరింది. అలా ఆమె పైకప్పు తగిలే వరకూ ఎగిరి—తర్వాత నెమ్మదిగా గాజు సిలిండర్లోకి దిగింది. అందులో ఆమె పూర్తిగా మునిగింది. తీసిన మూతను పెట్టేసింది. అందులోని ద్రవాన్ని వళ్లంతా పూసుకుని ఆమె కేరింతలు కొట్టసాగింది.

ఆమె నవ్వు మాత్రం నెమ్మదిగా భయంకరంగానే ఉంది.

18

"నువ్వు యెక్కడి కెళ్ళావురా?" అనడిగింది మధు తల్లి.

"ఎక్కడికో అక్కడికి. నీ కెందుకు?" అన్నాడు మధు విసుగ్గా.

"అలా విసుక్కుంటా వెందుకురా—కన్న తల్లిని కదా—ఆ మాత్రం వివరా లడక్కూడదా?" అంది తల్లి.

"నీకు అడగాలనుంటే అడగొచ్చు. నాకు చెప్పాలనుంటే చెప్పొచ్చు. కానీ నాకు చెప్పాలని లేదు—"

"ఎందుకంటుంది? ఆ వకుళ మాయలో పడ్డావు కదా—" అంది తల్లి.

"ఏమిటన్నావ్?" అన్నాడు మధు.

"నువ్వేం చెబుతావోనని అడిగాను కానీ నువ్వు చేసేది నాకు తెలీదనుకున్నావట్రా నాయనా! పిల్లి కళ్ళు మూసుకుని పాలు తాగుతూ ఎవరూ చూడ్డం లేదనుకుంటుందిట. అలాగుంది నీ వరస! నువ్వూ ఆ వకుళా పోతున్న పోకడలు ఈ వీధి వీధంతా చూశారు. ఇప్పుడు కాదన డానిక్కూడా లేదు—బోలెడు కట్నంతో పిల్లనిస్తామంటూ సంబంధాలొస్తున్నాయి నీకు. ఈ వకుళని చేసుకుంటే కానీకి ఠికానా ఉండదు—" అంది మధు తల్లి.

"అదా నీ బాధ—డబ్బుతో ఏం చేసుకుందామని?" అన్నాడు మధు.

"డబ్బుతో ఏం చేసుకోవడమేమిటి? కొండమీద కోతి కూడా వస్తుంది—" అంది తల్లి.

"అయితే అందాకా ఓ కోతిని తెచ్చుకో. నేను డబ్బిస్తాను—" అంటూ మధు తల్లి చేతిలో అయిదు వంద రూపాయ నోట్లు పెట్టాడు.

ఆ నోట్లు చూస్తూనే మధు తల్లికి నోట మాటరాలేదు "ఎక్కడిదిరా ఇంత డబ్బు?" అంది కాసేపటికి ఆశ్చర్యాన్నించి తేరుకుని.

"కానీకి ఠికానా లేని వకుళ నాకు రతన్‌లాల్ దగ్గర ఉద్యోగమిప్పించింది. ఆయన నాకు ఎప్పుడు ఎంత కావాలంటే అంత డబ్బిస్తాడు! అంచేత నువ్వు నా పెళ్ళి గురించి బెంగపెట్టుకోకు. నా మానాన నన్ను

తిరగనీ—నీకెంత కావాలో నన్నడుగు—నేనిస్తాను!" అన్నాడు మధు!

"అయితే మరి నువ్వు పెళ్ళి చేసుకోవా?" అంది మధు తల్లి.

"కొన్నాళ్ళు నా దగ్గర పెళ్ళి మాట తీసుకురావద్దు" అన్నాడు మధు.

తల్లి అతడికి భోజనం పెట్టింది. డాక్టర్ చెప్పిన పళ్ళు తినిపించింది. టానిక్ తాగించింది. అవన్నీ అయ్యాక వళ్ళెరక్కుండా నిద్రపోయాడు మధు.

మధు తల్లికి వెంటనే నిద్రపట్టలేదు. కొడుకు విపరీత ధోరణి ఆమెకు ఆశ్చర్యం కలిగిస్తోంది.

ఆమెకు కునుకుపడుతూండగా ఎవరో ఇంటి తలుపు తట్టారు. ఆమె కళ్ళు నలుముకుంటూ లేచి వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

డాక్టరు వచ్చాడు; ఆయన ముఖంలో ఆత్రుత వుంది.

"మధు ఎలా వున్నాడమ్మా?" అన్నాడాయన ఆత్రుతగా.

"ఏమయింది?" అందావిడ కంగారుపడి.

డాక్టర్ లోపలకు వచ్చి మధును చూశాడు. అతడు హాయిగా నిద్రపోతున్నాడు. డాక్టర్ మధుకు నాడి చూసి—"అమ్మయ్య! అంతా బాగానే ఉంది—" అన్నాడు.

"ఏమయిందసలు?" కంగారుగా అడిగింది మధు తల్లి.

"ఏమీలేదు. సరిగ్గా ఇలాంటి కేసే ఇంకోటి వచ్చింది. ఒంటిమీద ఎక్కడా గాయంలేదు. ఒంట్లోని రక్తం తగ్గింది. అదీ హఠాత్తుగా జరిగింది. ఆయనకు వైద్యం మధుకు చెప్పిందే చెప్పాను. అదెలా పనిచేస్తుందో

చూడాలి గదా—అసలే అది పెద్ద కేసు!" అన్నాడు డాక్టర్.

"ఎవరాయన?"

"సేట్ రతన్‌లాల్. ఆయన నన్నెప్పుడూ పిలవలేదు. ఈ రోజెలాగ వచ్చిందో నాకు పిలుపు వచ్చింది. ఎవడో చిన్న కుర్రాడు వచ్చి ఓ చీటీ ఇచ్చి వెళ్ళాడు. ఎవరిచ్చారంటే సరిగ్గా చెప్పలేకపోయాడు. అందులో రాసిన ప్రకారం రతన్‌లాల్ ఇంటికి వెళ్ళాను. పాపం—ఆయన మీ వాడికంటే నీరసంగా ఉన్నాడు—"

మధు తల్లి ఆశ్చర్యంగా—"రతన్‌లాల్ దగ్గర తన ఉద్యోగం వచ్చిందని మా మధు నాతో అన్నాడు—" అంది.

"చాలా తమాషాగా ఉందే!" అన్నాడు డాక్టర్.

అంతకంటే తమాషా మర్నాడుదయం జరిగింది.

మర్నాడుదయం పుల్లారావు మధు ఇంటికి వచ్చాడు. అప్పటికి మధు ఇంకా నిద్రలేవలేదు. మధు తల్లి అతణ్ని చూసి—"ఏం నాయనా—పొద్దున్నే వచ్చావ్?" అనడిగింది.

"మధు లేచాడాండీ?"

"ఇంకా లేవలేదు—"

"ఓసారి అతన్ని మా అమ్మ పిల్చుకుని రమ్మంది—"

"మధుతో మీ అమ్మకేం పని?"

పుల్లారావు స్వరం తగ్గించి—"వకుళ మా అమ్మ దగ్గర ఓ, రూపాయ బదులు తీసుకుంది. ఆ బాకీ మధు తీర్చాడు మధు వెళ్ళాక చూస్తే అతడిచ్చిన రూపాయి కాసుక రక్తం అంటుకుని ఉంది. రక్తం కూడా బాగా ఎండి పోయిలేదు...." అన్నాడు.

"అయితే?" అంది మధు తల్లి ఆశ్చర్యంగా.

"ఆ రూపాయ మధుకెలా వచ్చిందీ అని తెలుసుకుందామని?"

"ఈ మాత్రం దానికి వాణ్ని పిలవాలా? వాడి చేతికి దెబ్బ తగిలి వుంటుంది—" అంటూ ఆమె లోపలకు వెళ్ళి మధు చేతులు పరీక్షగా చూసింది. చేతులకెక్కడా గాయమైనట్లు లేదు. పరీక్షించి చూస్తే మధు శరీరంమీద ఎక్కడా గాయమున్నట్లు లేదు. ఆమె ఆశ్చర్యపడి కొడుకును తట్టి లేపి—రూపాయ కాసు గురించి అడిగింది.

"అదా? అది నాకు వకుళ ఇచ్చింది—" అన్నాడు మధు విసుగ్గా.

"దానికి రక్తమెలా అంటిందిరా?" అంది తల్లి.

"ఏమో నాకేం తెలుసు? తెలుసుకోవాలనుంటే వెళ్ళి వకుళనే అడగండి—" అని మధు మళ్ళీ ముసుగు తన్ని పడుకున్నాడు.

ఈ సంభాషణ పుల్లారావు కూడా విన్నాడు. అతను వెంటనే—"వకుళక్కని నేనే అడుగుతే—మా అమ్మ భయం ఏమీలేదు—ఎవరికైనా ప్రమాదం జరిగిందేమోనని—మధు బాగానే ఉన్నాడుగా అందుకని వకుళక్కకే ఏమైనా అయుండాలి—" అంటూ అక్కణ్నించి పరుగెత్తాడు.

మధు ఇచ్చిన రూపాయ కాసుకి రక్తం అంటిందనగానే ఆమకు బెంగపట్టుకుంది. మధు ఏమన్నా అఘాయిత్యం చేయలేదుగదా అని ఆమె అనుమానం. ఒక్క నిముషం ఆగి ఆవిడ విషయం మేషిటో తెలుసుకోవచ్చునని మధును ఇంట్లోనే ఉంచి తాళం పెట్టి కామేశ్వరమ్మ

ఇంటికి బయల్దేరింది.

ఈలోగా పుల్లారావు వకుళ ఇంటికి వెళ్ళి గుమ్మం దగ్గర ఆగాడు. తలుపు తీయగానే—గడియ వేయలేదని అర్థమయింది. పుల్లారావు క్షణం తటపటాయించాడు.

వకుళ నిన్నటి దినం నవ్విన నవ్వు అతడి చెవుల్లో గింగురుమంది. ఆ నవ్వు తలుచుకుంటేనే అతడికి భయం వేసింది. కానీ అంతలోనే అతడికి పౌరుషం వచ్చింది. వకుళ ఆడపిల్ల. తను మగవాడు. తనేం మరీ చిన్నవాడు కాదు—అయిదారేళ్ళు చిన్న ఉంటాడేమో వకుళకంటే!

అయినా వకుళ తనను భయపెట్టడమేమిటి—తను భయపడటమేమిటి? వకుళ ఏమైనా దయ్యమా— ఏమన్నానా? తను దగ్గరకు వెళ్ళి రక్తం సంగతి చెప్పి తనే వకుళను భయపెట్టాలి!

పుల్లారావు తలుపులు తోశాడు. ఇంట్లో నిన్నటంత చీకటిగా లేదు. అతడిలో ధైర్యం పెరిగింది.

ఇల్లు నిశ్శబ్దంగా వుంది. అంటే వకుళ నిద్రపోతోందన్నమాట!

నిన్న వకుళ తన్ను భయపెట్టింది. ఈ రోజు తనామెను భయపెట్టాలి—ఇదే మంచి అవకాశం.

అతను వకుళ గది వద్దకు నడిచి చటుక్కున తలుపు తోశాడు. అంతే!

గదిలో దీపం వెలుగుతోంది. గదికి ఒక మూలగా నిలువెత్తుగా సిలిండర్ ఉంది. దాని నిండా ఏదో ద్రవ పదార్థం ఉంది. అందులో....నగ్నంగా....వకుళ ఉంది.. పైకీ క్రిందకూ తిరుగుతోంది.

పుల్లారావు కెవ్వుమని కేక పెట్టి అక్కణ్ణించి గుమ్మం దగ్గరకు ఒక్క గెంతు గెంతాడు. మరొక్క గెంతు

గొంతి ఇల్లు చేరుకుని—"అమ్మోయ్!" అని పెద్ద కేక పెట్టి కూలబడిపోయాడు.

ఆ కేక విని కామేశ్వరమ్మ పరుగున వచ్చింది. ఇంట్లో మిగతా జనం కూడా పుల్లారావు చుట్టూ మూగారు.

"ఏమయిందిరా?" కామేశ్వరమ్మ అడిగింది.

పుల్లారావు మాట్లాడడంలేదు. అదే పనిగా వణుకుతున్నాడు.

"ఏం జరిగిందిరా?" కామేశ్వరమ్మ రెట్టించింది.

"దెయ్యం—" అన్నాడు పుల్లారావు అతికష్టంమీద.

"ఎక్కడ?"

"వకుళా వాళ్ళింట్లో—"

"వాడెందుకో జడుసుకున్నట్లున్నాడు. ఎదురింట్లో దెయ్యమంటా దేమిటి? మనుష్లేరా?" అనడిగాడు పుల్లారావు తండ్రి.

"ఎందుకు లేరు — వకుళ ఉంది — విషయమేమిటో నేను కనుక్కుని వస్తాను—" అంటూ కామేశ్వరమ్మ చకచకా ఎదురింటికి నడిచింది. గుమ్మంలోనే ఆవిడకు వకుళ ఎదురై — "ఏమిటి పిన్నీ — హడావుడిగా వస్తున్నావ్—" అంది.

కామేశ్వరమ్మ వకుళను ఎగాదిగా చూసింది. తర్వాత చిరాగ్గా—"నీ వరసేమైనా బాగుందా?" అంది.

"నేనేం చేశాను పిన్నీ!" అంది వకుళ అమాయకంగా.

"ఏం చేశావో ఏమో—వుల్రావు జడుసుకున్నాడు. నిన్నా నీ గురించి అలాగే చెప్పాడు...."

"ఏం చెప్పాడు?"

"నువ్వు వాణ్ణి భయపెడుతున్నావుట!"

"ఏం చూసి భయపడ్డాడో ఏమో—నాకేం తెలుసు? అసలేం జరిగిందో వాణ్నడిగి తెలుసుకుందాం—నేనూ రానా మీ యింటికి—" అంది వకుళ.

"ఒక్కసారి రామ్మా—" అంది కామేశ్వరమ్మ.

వకుళ, కామేశ్వరమ్మా కలిసి వెళ్ళేసరికి ఫుల్లారావు అప్పుడే కాస్త స్థిమితపడుతున్నాడు. తన ఇంట్లోకి అడుగు పెడుతున్న వకుళను చూశాడు ఫుల్లారావు. ఒక్కసారి అతడి కళ్ళ ముందు గాజు సిలెండరులోని వకుళ మెదిలింది.

వకుళ ఫుల్లారావుకేసి చూస్తూంటే ఆ చూపులు అతడికి పిశాచపు చూపుల్లా కనపడ్డాయి.

మళ్ళీ కెవ్వుమని అరిచాడతను. ఈసారి అతడికి స్పృహ తప్పింది.

"ఏమిటయింది?" ఆశ్చర్యంగా అంది వకుళ.

ఫుల్లారావు తండ్రి వకుళ వైపు గుచ్చి గుచ్చి చూస్తూ— "మీ ఇంట్లో నిలువెత్తుగా గాజు జాడీ ఉందా?" అన్నాడు.

"ఉంది—" అంది వకుళ.

"దాన్నిండా నీళ్ళున్నాయా?"

"ఉన్నాయి...."

"అందులో నువ్వు ఈతలు కొడుతూ స్నానం చేస్తున్నావా?"

ఈ ప్రశ్న చెవుల బడగానే వకుళ పకపకా నవ్వింది. అదే నవ్వు.... నెమ్మదిగా.... కానీ భయంకరంగా!

ఆ నవ్వు విని అక్కడ చేరిన వారందరూ స్తంభించి పోయారు. అదేం నవ్వు!

అంతా చేష్టలు దక్కి ఆమె వైపే చూస్తూండి పోయారు.

వకుళ చటుక్కున తన నవ్వు ఆపి—"అదేంటి పిన్నీ-అంతా ఒక్కసారిగా నిశ్శబ్దం అయిపోయారు?" అంది.

కామేశ్వరమ్మ వకుళ వంక అనుమానంగా చూస్తూ—"నువ్వు అలా నవ్వుతున్నా వేమిటి?" అంది.

"అదా?" అని మళ్ళీ నవ్వబోయి ఆగి—"క్షమించు పిన్నీ—అది మీకోసం కాదు. మా శారద పిన్ని కోసం నేర్చుకున్నాను. అలవాట్లో పొరపాటుగా మీ దగ్గరా వచ్చేసింది—అంతే!" అంది. అంతా తనకేసే కళ్ళప్పగించి చూస్తూండగా "నా బాధ మీకు అర్థంకాదు. అనుభవిస్తే తప్ప తెలియదు. మా పిన్ని ఏం చేసిందో తెలుసా? నేను వళ్ళెరగని జ్వరంతో పడివుంటే—నన్ను ధర్మాసుపత్రిలో పారేసి తను తన అక్క కొడుకు చారసాలకి వెళ్ళింది. ఇంత ఘోరం ఎవరైనా చేస్తారా? అదృష్టం కొద్దీ ఓ మహానుభావుడు నన్ను రక్షించాడు. ఆయన ధర్మమా అని ఇప్పుడిలాగున్నాను. పిన్ని ఇంట్లోకి రాగానే తన్ను భయపెట్టాలని నా ఉద్దేశ్యం. అందుకే ఈ నవ్వు నేర్చుకున్నాను. ఇంట్లో ఓ గాజు జాడీలో నీళ్ళు పోసి అందులో బొమ్మను వేశాను. పాపం—పుల్లారావు అది చూసి భయపడ్డట్టున్నాడు. ఇక ముందెన్నడూ తలుపు తట్టి పిలవకుండా ఎవరూ ఇంట్లోకి రాకండి. ఇప్పుడు కావాలంటే పుల్లారావు చూసిన ఆ బొమ్మను మీరూ చూడొచ్చు—" అందామె మళ్ళీ.

కామేశ్వరమ్మా, ఆమె భర్తా పుల్లారావును సముదాయించారు. అతడికి నచ్చచెప్పారు. "నువ్వు అనవసరంగా భయపడ్డావు—అంతే — మరొక్కసారి నిజం చూస్తే నీకే భయం తగ్గిపోతుంది—" అన్నారు. మొత్తంమీద

ఫుల్లారావు తలిదండ్రులతో కలిసి ఎదురింటికి బయల్దేరాడు. తర్వాతి పిల్లల్ని మాత్రం కామేశ్వరమ్మ రావద్దంది.

అంతా వకుళ ఇంటికి బయల్దేరేసరికి మధు తల్లి అక్కడికి వచ్చింది. జరిగింది విని ఆవిడా ఆశ్చర్యపోయింది. తనూ వాళ్లతో బయల్దేరింది.

అంతా ఆ గదిలోకి వెళ్ళారు.

ఆ దృశ్యం చూడ్డానికి భయంకరంగానే ఉంది. కానీ వకుళ చెప్పినట్లే అందులో బొమ్మ ఒకటి పైకీ క్రిందకూ కదులోంది.

"ఆ బొమ్మ తనంతట తను ఎలా కదలగల్గుతుంది?" అన్నాడు ఫుల్లారావు తండ్రి.

"ఆ జాడీలో ఉన్నది నీరు కాదు. ప్రత్యేకమైన ద్రావకం. ఒకసారి బొమ్మను అందులో వేసి కదిపితే ఇక ఆగకుండా కదిలేవిధంగా ఆ ద్రావకపు సాంద్రత ఉంటుంది—" అంది వకుళ తడుముకోకుండా.

"ముందుగా తెలియకుండా వచ్చి ఎవరైనా చూశారంటే గుండె ఆగి చస్తారు—" అంది కామేశ్వరమ్మ.

"మా పిన్నికి గుండె లేదు. అందువల్ల గుండె ఆగి చస్తుందన్న బెంగలేదు. మా నాన్నకి గుండె ఉన్నా— పిన్నితో ఇన్నేళ్ళు కాపురం చేశాడు కాబట్టి దేనికీ భయపడడనే అనుకోవాలి—" అంది వకుళ.

"నీ సరదాలు నీకుండొచ్చు కానీ— ఈ బొమ్మకు కాసిని బట్టలు తొడిగినా బాగుండేది. చూడ్డానికి సిగ్గుతో వళ్ళు చచ్చిపోతోంది—" అంది వకుళకు దగ్గరగా వచ్చి, కాస్త నెమ్మదిగా మధు తల్లి!

"ఈ బొమ్మ మీ మధుయే సెలక్టు చేశాడు. అడాళ్ల

స్నానం చేసేటప్పుడు వంటిమీద బట్టలుంచుకోరని అతనే అన్నాడు. దీన్నిలా చూస్తే మా పిన్నిని భయపెట్టడానికి బాగుంటుందని నాకూ అనిపించింది—" అంది వకుళ.

మధు ప్రసక్తి రాగానే అతడి తల్లి ఇంకేమీ మాట్లాడలేదు. వారిద్దరి అనుబంధం ఎటువంటిదో ఆమెకు సరిగ్గా అర్థం కావడంలేదు.

పుల్లారావు తండ్రి చేయిగోకి — "ఇందాక నేను స్పష్టంగా చూశాను. ఈ జాడీలో ఉన్నది బొమ్మ కాదు. వకుళే!" అన్నాడు.

"వెర్రి వెధవా—అదే భ్రమ అంటే—గదిలోకి వచ్చే ముందు ఇలాంటి ఏర్పాటొకటుంటుందని నీకు తెలియదు కదా—అందుకే అలా భ్రమపడ్డావు —" అన్నాడు పుల్లారావు తండ్రి.

"దయుంచి ఆ విషయం నలుగురికీ తెలియనివ్వకండి. నా పిన్ని నన్ను నానా బాధలూ పెడుతుంటే పట్టనట్లు ఎలా వూరుకున్నారో ఇప్పుడూ అలాగే ఊరుకోండి—" అంది వకుళ.

19

"ఎవరు కావాలి?" అన్నాడు నర్సింగ్ హోంలోని మనిషి.

"మామయ్య.... పేరు కోదండం...."

ఆ మనిషి ఆమెకు రూం నంబరు చెప్పాడు. వకుళ అటు వెడుతూంటే వినపడీ వినబడనట్లుగా "అదృష్టవంతుడు. చూడ్డానికి ఎంత చక్కటి మేనకోడలు వచ్చిందో!" అన్నాడు.

వకుళ గిరుక్కున వెనక్కు తిరిగి అతణ్ని సమీపించి

"ఏమన్నావ్?" అంది.

"తప్పేమీ అనలేదండీ—మీరు చక్కగా ఉన్నారన్నాను—" అన్నాడతను.

"చక్కదనమంటే—ఏమిటి నాలో నీకు నచ్చిన ప్రత్యేకత?" అంది వకుళ.

"మీ ముక్కు!" అన్నాడతను ఏమనాలో తెలియక.

"అలాగా— అయితే నేను తిరిగొచ్చేదాకా అది నీ దగ్గరే ఉంచుకుని ఆనందించు-" అంటూ ఆమె చేత్తో తన ముక్కు లాగి అతడి చేతిలో పెట్టింది.

అతడు నిశ్చేష్టుడై ఆమె వంక చూశాడు. ఇప్పుడామె ముఖంలో ముక్కు తప్ప అన్నీ ఉన్నాయి. ముక్కుండ వలసినచోట ఖాళీగా వున్నది. అతడు తన చేతిలో వున్న వస్తువు చూశాడు. అది మనిషి ముక్కు అని స్పష్టంగా తెలుస్తూనే ఉంది. అతడు మరోమారు ఆమె ముఖం వంక చూసి కెవ్వుమని అరిచాడు.

"చక్కగా వుందని మనసు పడ్డావు గదా అని ఇచ్చాను. నీకంత భయమైతే వద్దులే— ..." అని వకుళ ముక్కు తీసి యథాస్థానంలో పెట్టుకుంది. ఆమె ముఖమిప్పుడు మామూలుగా అయిపోయింది.

ఈలోగా అతడి కేక విని నలుగురూ అక్కడకు చేరారు.

"ఏమయింది?" అనడిగాడు.

"అందమైన ఆడపిల్ల చేయిపట్టుకుని చెంప దెబ్బ తిన్న వాళ్ళందరూ చెప్పే కట్టు కథే అతనూ చెప్తాడు. మీరు వింటూ వుండండి. నేను లోపలకు వెడతాను—" అంటూ అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయింది వకుళ.

"ఆమె మనిషా, పిశాచమా? ముక్కు బాగుందన్నాను. వెంటనే ముక్కు తీసి నా చేతిలో పెట్టింది. అప్పుడామె రూపం చూసి హడిలిపోయి కేక పెట్టాను. వెంటనే తన ముక్కు తను తగిలించుకుని మామూలుగా అయిపోయింది. నేను చూసింది కలో, నిజమో తెలియడంలేదు—"

"ఆ అమ్మాయి చెప్పినట్లే కట్టు కథ చెబుతున్నాడు. కొస్త గట్టిగా కొట్టిందేమో — కళ్ళు తిరిగి మతికూడా చెడినట్లుంది. మీ డాక్టరుగారి దగ్గరే అర్జంటుగా వైద్యం చేయించుకో—" అని వచ్చిన నలుగురూ అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయారు. అతను మాత్రం ఉన్న చోటే కూర్చుని ఇంకా ఆశ్చర్యపోతూనే ఉండిపోయాడు.

అప్పటికి వకుళ కోదండం ఉన్న గది చేరుకుంది. గదిలో కోదండం ఒక్కడూ మంచంమీద పడుకుని నిద్రపోతున్నాడు.

వకుళ మంచం పక్కనే కూర్చుని—"మామయ్యా!" అని పిలిచింది. ఆ పిలుపు మామూలుగాకాక ఏదో గుసగుసలాడినట్లుగా గాలిలో తేలుతున్నట్లుగా ఉంది.

కోదండం కళ్ళు తెరిచి — "ఎవరూ — వకుళా?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"అవును మామయ్యా!" అంది వకుళ ఇందాకటిలాగే!

"నీ మాట కొత్తరకంగా ఉందే!" అన్నాడు కోదండం.

"మాట మారింది — మరి చూపులెలాగున్నాయ్?" గుసగుసలాడుతున్నట్లే మాట్లాడిందామె.

అప్పుడు కోదండం ఆమె వంక పరీక్షగా చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

అవును.... వకుళ ఇలా చూస్తోందేమిటి? ఆ చూపులు మనిషి మనిషికేసి చూస్తున్నట్లులేదు.

"అలా చూస్తావేం?" అన్నాడు కోదండం.

"నీ వంట్లో ఎలా ఉంది?"

"కాస్త లేచి తిరగ్గలుగుతున్నాను. కానీ హాస్పిటల్లో ఇంకా వారం రోజులైనా ఉండాలిట!"

"పాపం—నిన్ను చూస్తే నాకు జాలేస్తోంది—" అంది వకుళ.

"నువ్వు కొట్టిన దెబ్బే ఇది...." అన్నాడు కోదండం తల తడుముకుంటూ.

"నిన్ను కొట్టగలిగాను. కానీ జగ్గూను కొట్టలేక పోయాను—" అంది వకుళ.

"జగ్గు...." అని నిట్టూర్చి—"వాడు నీ దగ్గరకు వచ్చాడా?" అన్నాడు కోదండం ఆత్రుతగా.

"నీ స్నేహితుడు నీకిచ్చిన మాట తప్పుతాడా?" అంది వకుళ.

"వచ్చి ఏం చేశాడు?"

"నీ స్నేహితుడు నీకిచ్చిన మాట తప్పుతాడా?"

"అంటే?"

"నీకు తెలియందేముంది? .... వాడిలో కలిపి వాడి లాంటి వాళ్ళు మొత్తం అయిదుగురు.... నేనొక్కర్తిని! ద్రౌపది తన భర్తలుగా ఏడాదికొకరు చొప్పున వంతు వేసుకుని— మొత్తం అయిదుగురు మగవాళ్ళని భరించింది. నేను అయిదుగురు పరమ కిరాతకుల్ని — నా భర్తలు కాని వాళ్ళని—ఒక్క రాత్రి భరించాను!"

"ఒకోసారి చిన్న తప్పుకు పెద్ద శిక్ష అనుభవించాలి. అందులోనూ ఇది కోదండంతో వ్యవహారం. ఇప్పటికైనా

నీకు బుద్ధి వచ్చిందా?" అన్నాడు కోదండం.

"చిన్న తప్పుకు పెద్ద శిక్ష న్యాయమే నంటున్నావు. మరి పెద్ద తప్పుకు ఎలాంటి శిక్ష వేయాలో కూడా నువ్వే చెప్పు—" అంది వకుళ.

"ఎందుకని?"

"నేను నిన్ను శిక్షించాలనుకుంటున్నాను...."

కోదండం వకుళ వంక తీవ్రంగా చూసి—"ఇంకా నీకు బుద్ధి రాలేదా? జగ్గూకు చెప్పాలా?" అన్నాడు.

వకుళ నవ్వింది. నెమ్మదిగా, భయంకరంగా!

కోదండం ఆ నవ్వు విని ఉలిక్కిపడ్డాడు. అప్రయత్నంగా అతడు వకుళ వైపు చూశాడు. ఆమె ఎప్పటి వకుళలా లేదు. ఆ కళ్ళలో అమాయకత్వం బదులు ఏదో పైశాచికత్వం కనబడింది. అందమైన ఆమె ముఖానికి ఆ చూపులు జతపడగానే ఆమె మోహినీ పిశాచివలె ఉన్నది.

"ఏమిటా నవ్వు?" అన్నాడు కోదండం.

"పాపం — నువ్వు నాకు బుద్ధి చెప్పాలని చాలా తహతహ లాడుతున్నావు. అందుకోసం మాటిమాటికీ జగ్గూని పిలవా లనుకుంటున్నావు. కానీ అసలు సంగతి నీకు తెలియదు. జగ్గూ నాకు బుద్ధి చెప్పడం అయిపోయింది. ఇప్పుడు నేను వాడికి బుద్ధి చెప్పాలి. ఎలా బుద్ధి చెబుతానో నువ్వూ చూడాలిగదా అని వాయిదా వేస్తున్నాను. అంతే! ఇప్పుడు కదిలి రాగలనంటే— సరదాగా ఈ క్షణమే నీకా దృశ్యం చూపిస్తాను. కానీ ఇంకా వారం రోజులైనా నువ్వు నర్సింగ్ హోంలో ఉండాలి—" అని మళ్ళీ నవ్వింది వకుళ.

(ఇంకా వుంది)